

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 18. marts 2025

Sag 72/2024

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Glostrup den 18. maj 2022 (CL-7588/2021) og af Østre Landsrets 2. afdeling den 5. april 2024 (S-1656-22).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Jan Schans Christensen, Kurt Rasmussen og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

T har påstået frifindelse for udvisning, således at han tildeles en advarsel om udvisning. Subsidiært har han påstået sagen udsat.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Som anført af byretten er T ved Retten på Frederiksbergs dom af 11. marts 2016 straffet med fængsel i 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, og han blev ved dommen udvist betinget med en prøvetid på to år. Forholdet bestod i, at han sammen med to medgerningsmænd overfaldt to personer med slag, spark og knivstik på en parkeringsplads den 25. august 2015.

Han er endvidere ved Retten på Frederiksbergs dom af 10. juli 2020 – og således efter forholdet i den foreliggende sag var blevet begået – straffet med fængsel i 60 dage og tildelt en advarsel om udvisning for overtrædelse af bl.a. knivloven ved at være i besiddelse af en kniv med en klinge på over 12 cm på et offentligt tilgængeligt sted den 25. juni 2020.

Han er desuden siden 2016 straffet med bøder mange gange for overtrædelse af bl.a. lovgivningen om euforiserende stoffer, færdselsloven og lattergasloven, og også efter byrettens dom i den foreliggende sag er han i ni tilfælde straffet for overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer (navnlig besiddelse af hash til eget forbrug) og lattergasloven.

T var i perioden fra den 25. september til den 24. december 2017 tilmeldt en teknisk skole.

Af ansættelseskontrakt af 8. marts 2024 fremgår, at han samme dag tiltrådte en stilling som flytteemand med en prøvetid på tre måneder. Den normale ugentlige arbejdstid er angivet som ”minimum 0 timer”.

Af udskrifter fra Skattestyrelsen fremgår, at han ikke har haft andre indtægter end kontanthjælp i perioden 2020-2024.

Han har efter landsrettens dom været frihedsberøvet fra den 20. april til den 11. december 2024.

Retsgrundlag

Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 12. november 2024 i sag 5199/23 (Sharafane mod Danmark), præmis 56-76, fremgår:

“56. In the present case, the Court does not call into question the finding that the applicant’s offence leading to the expulsion order was of such a nature that he posed a serious threat to public order at the time (see, among other authorities, *Abdi v. Denmark*, no. 41643/19, § 39, 14 September 2021; *Mutlag*, cited above, §§ 61-62; see also, *mutatis mutandis*, *Sarac*, § 34; *Nguyen*, § 35; *Noorzae*, § 32; and *Sharifi*, § 33, all cited above).

57. The length of the re-entry ban is only one of many factors in assessing whether an expulsion order is compatible with Article 8. Normally it cannot be said that this factor or any other factor is in itself decisive for the outcome of this assessment. In the Danish context this is different due to the Danish law that allows the courts to reduce the length

of the re-entry ban if and only if a longer duration would “for certain be contrary to Denmark’s international obligations”. This means that in some borderline cases the length of the re-entry ban becomes decisive in the assessment made by the Danish courts. In the present case the District Court issued a warning of the risk of expulsion (see paragraph 6 above), whereas the High Court issued the expulsion order together with a six-year re-entry ban. It noted that it would “for certain be contrary to Denmark’s international obligations to expel [the applicant] and issue him with a permanent re-entry ban”, which, under section 32(4)(vii) of the Aliens Act, would normally be the consequence as he was sentenced to imprisonment for more than one year and six months. By virtue of section 32(5)(i) of the Aliens Act, the High Court therefore reduced the re-entry ban to six years (see paragraphs 8 and 13 above). This means that the length of the re-entry ban was the deciding factor in the decision to expel the applicant.

58. The applicant contended that although the re-entry ban was limited to six years, it amounted *de facto* to a permanent ban, since the prospects of his being readmitted to Denmark remained purely theoretical. He would never qualify for a residence permit or – as an Iraqi national and therefore belonging to visa group 5 – a visa (see paragraph 38 above).

59. The Government disputed the applicant’s argument (see paragraphs 41-45 above). In their view, the applicant had prospects of being readmitted to Denmark by means of either a new residence permit or a visa.

60. In accordance with Danish case-law (see paragraphs 28-30 above), the domestic courts did not take a stand on whether in the future, after the expiry of the time-limited re-entry ban, the applicant would have prospects of being readmitted to Denmark.

61. In the Court’s view, though, in the Danish context, when by virtue of section 32(5)(i) of the Aliens Act, in the proportionality test, the domestic courts reduce the length of a re-entry ban, since otherwise the length would “for certain” be considered in breach of Denmark’s international obligations, including Article 8 of the Convention (see paragraph 13 above), the time-limited nature of the re-entry ban can only be considered a factor capable of rendering the applicant’s expulsion compatible with Article 8, if the expelled person has some prospect of one day returning at least for a visit. Thus, if at the time of expulsion, in view of the rules on re-entry in place at that time, the national courts find that the prospect of the expelled person being readmitted to the country in any legal manner, whether on a residence permit or on a short-term visa, is purely theoretical, it would in the Court’s opinion not be justified to attribute significant weight to the length of the re-entry ban as factor capable of rendering the expulsion compatible with Article 8. A time-limited re-entry ban would in such circumstances amount *de facto* to a permanent ban (see, *mutatis mutandis*, Savran, cited above, §§ 182, 199-200, where the possibility of the applicant’s re-entering Denmark on a visitor’s visa despite a permanent re-entry ban was found to be purely theoretical, owing to the very limited basis on which such a visa could be issued).

62. Further, in the Danish context, a foreigner who has been expelled with a time-limited re-entry ban, and who wishes to resettle in Denmark after the re-entry ban has expired, may lodge an application for a residence permit under the relevant provisions of the Aliens Act – for example, on the basis of family reunification or for work or study purposes (see paragraphs 15 and 16 above).

63. Statistics provided by the Government show that between 2007 and 2022, a total of 18,811 foreigners were expelled from Denmark with a time-limited re-entry ban (twelve years or less – see paragraph 17 above).

64. The data also show (see paragraph 18 above) that twenty-two foreigners previously expelled by court orders and banned from re-entry for twelve years or less in the period from 2007 to 2022 were subsequently granted a residence permit in Denmark (including nineteen on the basis of family reunification) between 1 January 2019 and 7 March 2024. The foreigners concerned were nationals of Ghana, Iran, Iraq, Jordan, Kosovo, Lebanon, Morocco, Nigeria, North Macedonia, Somalia, Syria, Türkiye and Uganda. During the same period, twenty-four such foreigners were refused a residence permit (including nineteen who had applied for family reunification).

65. It is unclear why, among the 18,811 foreigners expelled from Denmark with a time-limited re-entry ban, so few have applied to be readmitted on the basis of a residence permit in the last five years. The figures seem to indicate, however, that for a person who has a spouse or a partner, the prospect of re-entering Denmark on the grounds of family reunification does not remain purely theoretical.

66. For an Iraqi national without a partner, such as the applicant, the situation is quite different. As there is no indication that he would be eligible for a residence permit on other grounds, for example work or education, his only option is to apply for a visa to re-enter Denmark for a visit.

67. The Court notes that by virtue of the Danish legislation on visa requirements for entering the country (see, notably, Executive Order no. 1454 of 25 November 2022 – *Bekendtgørelse om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum* (see paragraph 21 above) and the Visa Code (see paragraph 32 above)), the requirements for obtaining a visa depend on the citizenship of the person applying (see paragraphs 20-32 above).

68. A person from a country designated as belonging to visa group 5 – that is, a national of Afghanistan, Eritrea, Iraq, Pakistan, Russia, Somalia or Syria (see paragraph 25 above) – generally only qualifies for a visa to enter Denmark if there are “extraordinary circumstances”, such as the death or terminal illness of a family member living in Denmark. A visa will be refused if the person poses a risk to public order and security. The Court notes that the “extraordinary circumstances” mentioned in the rules are the same as those where a visa can exceptionally be granted to a person with a re-entry ban that has not expired. In *Savran*, cited above § 200, the Court found that such a limited basis for issuing a visitor’s visa meant that the possibility of the applicant re-entering Denmark even for a short period remained purely theoretical.

69. The Government has pointed out that the division of countries into main groups in the Executive Order on Visas merely reflects a general assessment as to whether applicants for a visa from the countries and regions concerned present an immigration risk and whether they intend to leave the Schengen area before the expiry of their visas. Other factors are taken into account (see paragraph 45 above).

70. Given the very narrow grounds for granting a visa described in paragraph 68 above, the Court finds that it must be up to the Government to show that there is nonetheless a realistic prospect for the applicant of re-entering Denmark. The statistics provided (see paragraph 26 above) do not support the Government's argument as no foreigner from visa group 5 has been granted a visa in the last five years.

71. Having regard to the above, in particular the very limited basis on which a visa may be issued to a person belonging to visa group 5, and the statistics which support this understanding, the Court is of the view that for nationals belonging to visa group 5 without a spouse or a partner, the Government has failed to show that the possibility of entering Denmark, even for a short-term visit, is not purely theoretical.

72. More concretely, the applicant's prospects of being readmitted to Denmark after the expiry of the six-year re-entry ban remain purely theoretical. He has been left without any realistic prospect of entering, let alone returning to, Denmark (see also Savran, cited above, § 200). For him, the six-year re-entry ban would de facto amount to a permanent ban.

73. Accordingly, in the present case, the fact that the re-entry ban was limited to six years cannot be attributed decisive weight as a factor capable of rendering the applicant's expulsion compatible with Article 8.

74. The Court is aware, as pointed out by the Government (see paragraph 44 above), that this finding may be perceived as differential treatment based on nationality. The Court points out, however, that such differential treatment is based on the legitimate ground that the expulsion of the applicant for six years, with no realistic prospect of ever returning to Denmark, would have a much more serious and negative impact on his private life than an expulsion with a six-year re-entry ban would have for other nationals who do have the possibility to return at least for a visit after their re-entry ban has expired. The Court also notes that the assessment of the applicant's prospects of returning after the expiry of the re-entry ban only becomes relevant in those few borderline cases where the length of the re-entry ban becomes decisive in the assessment of the compatibility of the expulsion order with Article 8, as provided for under Danish law.

(c) Conclusion

75. In line with the High Court's finding (see paragraph 8 above) that it would "for certain be contrary to Denmark's international obligations to expel [the applicant] and issue him with a permanent re-entry ban", with which the Court has no reason to disagree, and the conclusion in paragraph 72 above that the six-year re-entry ban in the present case would de facto amount to a permanent ban, the Court considers that the expulsion of the applicant combined with a re-entry ban for six years was disproportionate (see, in particular and *mutatis mutandis*, Ezzouhdi, cited above, §§ 34-35; Bousarra, cited above, §§ 53-54; and Abdi, cited above, § 44, all concerning permanent re-entry bans).

76. It follows that there has been a violation of Article 8 of the Convention."

Med virkning fra den 1. januar 2025 blev visumbekendtgørelsen ændret, jf. bekendtgørelse nr. 1545 af 12. december 2024 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum. Af § 16, stk. 1-6, der er uændret i forhold til den tidligere bekendtgørelse, fremgår:

”§ 16. I det omfang bedømmelsen af en visumansøgning beror på myndighedernes vurdering af, om udlændingen har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb, jf. § 8, stk. 2, nr. 13, lægger myndighederne blandt andet vægt på tilgængelige oplysninger om udlændingens situation i hjemlandet, eventuelle tidligere ophold i Danmark eller andre Schengenlande, formålet med det planlagte ophold samt eventuel tilknytning til herboende personer. Myndighederne lægger endvidere vægt på oplysninger om de generelle forhold i udlændingens hjemland samt kendte immigrationsmønstre.

Stk. 2. Udlændingen kan meddeles visum, hvis myndighederne efter en vurdering af oplysningerne nævnt i stk. 1 finder, at udlændingen utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb.

Stk. 3. Oplysninger om udlændingens eventuelle tidligere ophold i Danmark eller andre Schengenlande inden for en kortere årrække forud for den aktuelle visumansøgning tillægges vægt ved vurderingen efter stk. 1. Det gælder både oplysninger om tidligere problemfrie ophold og oplysninger om tidligere misbrug af reglerne om indrejse og ophold.

Stk. 4. Ved vurderingen af de generelle forhold i udlændingens hjemland og kendte immigrationsmønstre lægger myndighederne i øvrigt vægt på, hvilken af de i bilag 2 anførte hovedgrupper udlændingen tilhører, idet der også kan lægges vægt på regionale forskelle med hensyn til risikoen for indvandring.

Stk. 5. Myndighederne kan fravige stk. 4, hvis udlændingen i en længere årrække har haft fast, lovligt ophold i et andet tredjeland end dét land, hvor den pågældende er statsborger, og udlændingen kan vende tilbage til dette land efter visumopholdet.

Stk. 6. Uanset bestemmelserne i stk. 3-5 kan der meddeles visum, hvis der foreligger helt ekstraordinære omstændigheder hos udlændingen eller et herboende nærtstående familiemedlem.”

§ 16, stk. 7, der er ny, har følgende ordlyd:

”*Stk. 7.* Uanset bestemmelserne i stk. 3-5 kan der meddeles visum til en udlænding, der er født og opvokset her i landet eller kommet hertil som ganske ung, og som er omfattet af hovedgruppe 5 i bilag 2, hvis udlændingens tidsbegrænsede indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 1, er udløbet, og udlændingens ret til privatliv i medfør af Danmarks internationale forpligtelser vil blive krænket, hvis der ikke udstedes visum.”

Af visumbekendtgørelsens bilag 2 fremgår bl.a.:

”Visumpligtige lande og regioner er inddelt i 5 hovedgrupper.

Hovedgrupperne er udtryk for en generel vurdering af, om visumansøgere fra de pågældende lande og regioner udgør en risiko for indvandring, og om ansøgerne har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb.

Hovedgrupperne indgår i den vurdering, som myndighederne foretager i medfør af bekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Inddelingen er således vejledende og angiver for hver hovedgruppe den personkreds, der som udgangspunkt kan meddeles visum, herunder når der er tvivl om, hvorvidt visumansøgeren har til hensigt at forlade Schengenområdet inden visummets udløb.

Dette indebærer, at en visumansøger, der ikke tilhører den personkreds, der i henhold til en given hovedgruppe som udgangspunkt kan meddeles visum, ikke på forhånd er afskåret fra at kunne meddeles visum, jf. også bekendtgørelsens § 16, stk. 2, 5, 6 og 7, og § 17.

...

Hovedgruppe 5 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en særligt høj risiko for indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder. For statsborgere fra disse lande og regioner gælder det, at såfremt den individuelle gennemgang af sagens oplysninger ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, gives der som udgangspunkt kun visum i ekstraordinære situationer, f.eks. i tilfælde af et herboende nært familiemedlems livstruende sygdom eller dødsfald, eller hvis udlændingen er født og opvokset her i landet eller kommet hertil som ganske ung, og udlændingens tidsbegrænsede indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 1, er udløbet, og det vil udgøre en krænkelse af udlændingens ret til privatliv i medfør af Danmarks internationale forpligtelser at nægte udlændingen et visum. Tilsvarende meddeles der som udgangspunkt ikke visum til forretningsbesøg samt kulturelle og videnskabelige besøg, såfremt den individuelle gennemgang af sagens oplysninger ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb.”

Det fremgår af tabellen ”Hovedgruppe 5” i bekendtgørelsens bilag 2, at hovedgruppe 5 omfatter Afghanistan, Eritrea, Irak, Pakistan, Rusland, Somalia og Syrien.

Anbringender

T har anført navnlig, at udvisning af ham med sikkerhed vil være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Han er født i Danmark og har aldrig opholdt sig uden for landet. Han er alene fundet skyldig i at fungere som bud med hensyn til ca. 225 gram kokain. Der foreligger ikke konkrete omstændigheder, som giver anledning til at konkludere eller frygte, at han fremover vil begå ny

alvorlig kriminalitet. Han har velordnede forhold, og han er ikke tidligere straffet af nogen relevans for udvisningsspørgsmålet.

Den advarsel om udvisning, som han har fået som voksen, og som først er meddelt efter den begåede kriminalitet i den foreliggende sag, er knyttet til en dom på 60 dages fængsel for overtrædelse af knivloven. Denne advarsel er ikke i sig selv udslagsgivende og kan ikke indgå med nogen særlig vægt i vurderingen af, om der foreligger tungtvejende grunde, der taler for udvisning.

Udvisning af ham, der som statsborger i Somalia tilhører visumgruppe 5, med et indrejseforbud, der er tidsbegrænset, vil reelt være et indrejseforbud for bestandig, da hans mulighed for at få visum til Danmark er rent teoretisk. Udvisning vil derfor med sikkerhed være i strid med EMRK artikel 8.

Den ændring af visumbekendtgørelsen, der trådte i kraft den 1. januar 2025, ændrer ikke herpå. Det vil fortsat være helt hypotetisk, at han kan indrejse i Danmark efter udløb af et indrejseforbud.

Hvis der ikke på det foreliggende grundlag skal ske frifindelse for påstanden om udvisning, bør sagen udsættes, indtil Menneskerettighedsdomstolens domme i sagerne Sharafane mod Danmark (sag 5199/23) og Al-Habeeb mod Danmark (sag 14171/23) er endelige.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at udvisning af T ikke vil være uforenelig med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Han er dømt for narkotikakriminalitet, hvilket er en af de kriminalitetsformer, som Menneskerettighedsdomstolen ser med stor alvor på. Han har været en del af et organiseret netværk, der stod for salg af kokain. Han har fungeret som bud i en periode på ca. 1 måned og er dømt for salg af ikke under 225 g kokain svarende til 450 salgsposer.

Han er tidligere straffet mange gange. Han blev i 2016 udvist betinget og blev i 2020 – efter forholdet i den foreliggende sag var blevet begået – tildelt en advarsel om udvisning for overtrædelse af knivloven.

Han må anses for at udgøre en trussel mod den offentlige ro og orden, og der er en betydelig risiko for, at han også fremover vil begå alvorlig kriminalitet i Danmark, hvis ikke han udvises.

Han har i kraft af længden af sit ophold og sin familie en stærk tilknytning til Danmark, og hans tilknytning til Somalia er særdeles begrænset. Landsretten har på baggrund af oplysningerne om, at han taler somalisk med sin mor, som han har boet hos under sin opvækst og fortsat bor hos, lagt til grund, at han kan tale og forstå sproget i Somalia, ligesom det er lagt til grund, at han gennem sine forældre, herunder navnlig moderen, må antages at have i hvert fald et vist kendskab til somalisk skik og brug.

På baggrund af hidtidig praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol må man anse en udvisning af ham med indrejseforbud for bestandig for at være i strid med EMRK artikel 8, men det vil ikke være i strid med praksis, hvis der bliver fastsat et indrejseforbud på 6 år.

Dommen i bl.a. Sharafane-sagen er ikke endelig. Den danske regering har anmodet om, at sagen henvises til Domstolens storkammer. Der er derfor ikke grundlag for at tillægge det særskilt betydning, hvilke muligheder han kan antages at have ved indrejseforbuddets udløb for på ny at rejse ind i Danmark, jf. UfR 2023.1 H og UfR 2025.320 H. Hvis Højesteret er af den opfattelse, at afgørelsen i bl.a. Sharafane-sagen skal tillægges betydning ved afgørelsen i den foreliggende sag, kan hans mulighed for at indrejse i Danmark efter udløbet af indrejseforbuddet efter den nugældende visumbekendtgørelse ikke anses for at være rent teoretisk.

Højesterets begrundelse og resultat

T, der er somalisk statsborger, er ved landsrettens dom idømt fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 2, ved som bud at have videreoverdraget ikke under 225 g kokain i en periode fra den 4. januar til den 2. februar 2020. Landsretten bestemte, at han skulle udvises af Danmark med et indrejseforbud i 6 år.

For Højesteret angår sagen alene spørgsmålet om udvisning.

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 22, nr. 3 og 4, at T skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er, om udvisning vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om ret til respekt for privatliv og familieliv.

T, der er 25 år, er født her i landet. Han er ikke gift eller samlevende og har ingen børn. Udvisning vil indebære et indgreb i hans ret til privatliv, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1, og er derfor kun berettiget, hvis betingelserne i bestemmelsens stk. 2 er opfyldt. Udvisning har hjemmel i udlændingeloven og har til formål at forebygge uro eller forbrydelse. Det afgørende er herefter, om udvisning må anses for nødvendig af hensyn til disse formål. Dette beror på en proportionalitetsvurdering.

De kriterier, der skal indgå i vurderingen, fremgår bl.a. af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig), præmis 68. Den vægt, der skal lægges på de enkelte kriterier, afhænger af den konkrete sags omstændigheder, jf. dommens præmis 70. I tilfælde som det foreliggende, hvor der er tale om en udlænding, som ikke har etableret egen familie, skal der lægges vægt på karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet, varigheden af udlændingens ophold i værtslandet, tiden efter den begåede kriminalitet og udlændingens adfærd i denne periode samt fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til værtslandet og modtagerlandet, jf. dommens præmis 71. Der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født her i landet eller indrejst som barn, og som har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom her, jf. præmis 75.

Det følger endvidere af praksis fra Menneskerettighedsdomstolen, at det som led i proportionalitetsvurderingen må indgå, hvilken varighed et eventuelt indrejseforbud har, herunder om det er for bestandig eller tidsbegrænset, og om den pågældende er advaret om, at fortsat kriminalitet kan medføre udvisning.

Om proportionalitetsvurderingen i den foreliggende sag bemærker Højesteret herefter:

T er som anført straffet med fængsel i 1 år og 9 måneder for at have virket som bud som led i organiseret narkotikakriminalitet i ca. en måned i begyndelsen af 2020.

Han er tidligere dømt for grov vold ved som 16-årig at have deltaget i et knivoverfald på to personer med alvorlige skader til følge. Han blev straffet med fængsel i 6 måneder og udvist betinget med en prøvetid på to år ved Retten på Frederiksbergs dom af 11. marts 2016. Han blev dermed advaret om, at fortsat kriminalitet kunne føre til udvisning.

T er endvidere straffet ved Retten på Frederiksbergs dom af 10. juli 2020 med fængsel i 60 dage for overtrædelse af knivloven, idet han den 25. juni 2020 var i besiddelse af en kniv med en klinge på over 12 cm på offentligt tilgængeligt sted. Han blev ved dommen tildelt en advarsel om udvisning. Advarslen er således tildelt, efter at forholdet i denne sag var blevet begået.

Han er herudover i perioden fra 2016 til 2024 straffet mange gange med bøder for overtrædelse af bl.a. lovgivningen om euforiserende stoffer (besiddelse af navnlig hash til eget forbrug), færdselsloven og lattergasloven. Hans gentagne overtrædelser viser manglende vilje til at overholde dansk lovgivning.

Højesteret finder efter karakteren og alvoren af Ts kriminalitet, at han må anses for at udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige orden, og at der er en betydelig risiko for, at han også fremover vil begå alvorlig kriminalitet i Danmark, hvis han ikke udvises.

T er som nævnt 25 år og født her i landet, hvor han har gået i skole til og med 9. klasse. Han har siden været tilmeldt en teknisk skole i nogle måneder, men har ikke haft tilknytning til arbejdsmarkedet før marts 2024, hvor han blev ansat som flyttemand. Kort efter blev han varretægtsfængslet. Ifølge oplysninger fra Skattestyrelsen har han ikke haft andre indtægter end kontanthjælp i perioden fra 2020 til 2024.

Som anført er T ikke gift eller samlevende og har ingen børn. Han har hele sit liv boet i Danmark hos sin mor, der taler somali og kun lidt dansk. Hans far, to yngre søskende og farfar bor også i Danmark.

Han har ikke været i Somalia, og han har ikke familie i Somalia. Han taler somali, men kan ikke skrive og læse sproget. Det må antages, at han gennem sin herboende familie har et vist kendskab til somalisk skik og kultur.

Ts tilknytning til Danmark er langt stærkere end hans tilknytning til Somalia, men Højesteret lægger til grund, at han ikke vil være helt uden forudsætninger for at etablere en tilværelse i Somalia, hvis han udvises.

Efter en samlet vurdering af karakteren og omfanget af den kriminalitet, som T har begået, tiltræder Højesteret, at der uanset hans stærke tilknytning til Danmark og begrænsede tilknytning til Somalia foreligger meget tungtvejende grunde for at udvise ham.

Spørgsmålet er herefter, hvilken varighed udvisningen skal have.

Landsretten har fastsat indrejseforbuddets varighed til 6 år med henvisning til, at udvisning med et indrejseforbud for bestandig vil udgøre et uproportionalt indgreb og dermed være i strid med artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen. Anklagemyndigheden har påstået udvisningen med et indrejseforbud i 6 år stadfæstet.

T har anført, at indrejseforbuddet reelt er for bestandig, idet han som somalier tilhører hovedgruppe 5 i visumbekendtgørelsen og derfor kun rent teoretisk har mulighed for at opnå visum til Danmark. Han har herved henvist til Menneskerettighedsdomstolens dom af 12. november 2024 i sag 5199/23 (Sharafane mod Danmark).

Visumbekendtgørelsen blev ændret den 12. december 2024 med virkning fra den 1. januar 2025. Det fremgår af bekendtgørelsens § 16, stk. 7, som er ny, at der kan meddeles visum til en udlænding, der er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som ganske ung, og som er omfattet af hovedgruppe 5 i bilag 2, hvis udlændingens tidsbegrænsede indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 1, er udløbet, og udlændingens ret til privatliv i medfør af Danmarks internationale forpligtelser vil blive krænket, hvis der ikke udstedes visum.

Højesteret finder, at det med bestemmelsen i § 16, stk. 7, er klargjort, at visumreglerne skal administreres i overensstemmelse med Menneskerettighedskonventionens artikel 8, således at

et tidsbegrænset indrejseforbud til en udlænding, der er født og opvokset her i landet eller kommet hertil som ganske ung, og som er omfattet af visumreglernes hovedgruppe 5, ikke reelt får samme virkning som et indrejseforbud for bestandig.

På denne baggrund finder Højesteret, at Ts mulighed for at opnå visum til Danmark efter udløbet af et indrejseforbud i 6 år ikke kun er rent teoretisk.

Efter det anførte vil det ikke være uproportionalt og dermed ikke være i strid med artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen at udvise T med et sådant tidsbegrænset indrejseforbud.

Højesteret tiltræder herefter, at T skal udvises med et indrejseforbud i 6 år. Det følger heraf, at der ikke er grundlag for at tage hans subsidiaire påstand om udsættelse af sagen til følge. Højesteret stadfæster derfor landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.